

Πέθανε ο Αλέξανδρος Νικολαΐδης

Θρήνος στον ελληνικό αθλητισμό, αφού ο δύο φορές αργυρός Ολυμπιονίκης στο Τάε Κβον Ντο, Αλέξανδρος Νικολαΐδης, πέθανε έπειτα από μάχη με τον καρκίνο σε ηλικία 42 ετών. Η είδηση έγινε γνωστή μέσω ενός post στον επίσημο λογαριασμό του στο twitter.

Πετύχατε. Με κρατήσατε στη ζωή περισσότερο από όσο αναλογούσε στον πολύ επιθετικό καρκίνο μου, μου χαρίσατε το χρυσό μετάλλιο της παράτασης της ζωής μου σε μια πολύ κρίσιμη στιγμή, όταν η κόρη μου η Ελεάννα ήταν μόλις 3,5 ετών και δεν θα θυμόταν τίποτα από εμένα, ενώ τώρα στα 5,5 της χρόνια θα με θυμάται έστω σαν μακρινή ανάμνηση και θα μπορεί να διηγηθεί ιστορίες στον μικρό της αδερφό τον Γιώργο, ώστε να με κρατήσουν ζωντανό στην καρδιά τους για πάντα.



1979 - 2022

Ο Αλέξανδρος Νικολαΐδης δεν βρίσκεται πλέον στην ζωή. Ο δις αργυρός Ολυμπιονίκης στο άθλημα του Τάε Κβον Ντο και αναπληρωτής εκπρόσωπος Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ έχασε την μάχη με τον καρκίνο και συγκεκριμένα με το καρκίνωμα NUT, με τα νέα να ανακοινώνονται από τους επίσημους λογαριασμούς του στο twitter και το Facebook με ένα συγκλονιστικό μήνυμα. Ήταν μόλις 42 χρονών. Τελευταία επιθυμία του ήταν να δοθούν τα δύο αργυρά Ολυμπιακά μετάλλια που κατέκτησε σε δημοπρασία. Ο Αλέξανδρος Νικολαΐδης γεννήθηκε στις 17 Οκτωβρίου 1979. Είχε ύψος 2.01 μέτρα και από όταν ακόμα ήταν παιδί ασχολήθηκε με το Τάε Κβον Ντο, έχοντας τέσσερις παρουσίες σε Ολυμπιακούς Αγώνες (2000, 2004, 2008 και 2012) στην κατηγορία των +80 κιλών. Το 2004 και το 2008 αναδείχθηκε αργυρός Ολυμπιονίκης, ενώ ήταν ο σηματοφόρος της ελληνικής αποστολής στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λονδίνου το 2012.

Μετά την απόσυρσή του από τον αθλητισμό σταδιακά ενεπλάκη στα κοινά και ήταν μέλος του ΣΥΡΙΖΑ, έχοντας τα τελευταία χρόνια θέση αναπληρωτή εκπροσώπου Τύπου.

Το μήνυμα του Αλέξανδρου Νικολαΐδη στα social media ανέφερε το εξής:

«Θα ξεκινήσω με αυτό το κλισέ, ότι για να διαβάσετε τώρα αυτήν την δημοσίευση μου, μάλλον έχω φύγει για κάπου καλύτερα ή και για το πουθενά.

Δύο χρόνια, βασανίστηκα κι εγώ με τον καρκίνο. Με έναν τόσο σπάνιο τύπο καρκίνου, το καρκίνωμα nut, που αυτή τη στιγμή εννέα στους δέκα Έλληνες γιατρούς που το διαβάζουν, το ακούν για πρώτη φορά και θα σπεύσουν να το ψάξουν. Ευτυχώς ο δικός μου γιατρός, ο υπέροχος Γιάννης Μπουκοβίνας που με πήρε από το χέρι στο πιο δύσκολο ταξίδι της ζωής μου, τον γνώριζε αυτόν τον σπάνιο τύπο και έκανε τα πάντα για να με σώσει ή να μου χαρίσει λίγη παραπάνω ζωή. Κίνησε γη και ουρανό, να φέρει φάρμακα κυριολεκτικά από την άλλη άκρη της γης για να τα δοκιμάσω.

Δύο χρόνια δεν είπα ποτέ «Γιατί σε εμένα»; Δεν υπάρχει πιο εγωιστική σκέψη από αυτή. Σε κάποιον τυχαίνει, στον διπλανό μας, στον γείτονά μας, στον συνάνθρωπό μας. Και πλέον τυχαίνει σε πολλούς. Αν βάλω ένα πρόσχημο τύχης στη ζωή μου, θα σας πω ακόμα και τώρα, ότι ήμουν τυχερός άνθρωπος. Είχα την ευλογία να κάνω τα όνειρα μου πραγματικότητα, να ανέβω στο βάθρο πολλές φορές, να δοξάσω τον αθλητισμό και

την χώρα μου, να γνωρίσω ανθρώπους από όλον τον κόσμο, να μάθω το σεβασμό, την ευγενή άμιλλα, αξίες τόσο σημαντικές και να προσπαθήσω να τις κάνω πράξη και στη ζωή μου.

Είχα την τύχη να με αγαπήσει η πιο υπέροχη γυναίκα του κόσμου, το δώρο μου από το Θεό, όπως είναι και το όνομα της, και να αποκτήσουμε μια πανέμορφη οικογένεια.

Έτσι και σε αυτή την ατυχία που με βρήκε, είπα ευχαριστώ, που αν αυτό ήταν γραφτό να έρθει στην οικογένειά μου, δεν βρήκε εκείνη ή τα παιδιά μου. Εγώ έπρεπε να το ανέβω αυτό το βουνό, έχω έπρεπε να σηκώσω αυτό το βάρος. Όχι εκείνοι.

Σε αυτό το δύσκολο ταξίδι, στάθηκα τυχερός γιατί συνοδοιπόρο είχα την αλληλεγγύη και την φροντίδα τόσων πολλών ανθρώπων, που πολλές φορές αναρωτήθηκα τι έκανα για να αξίζω όλα αυτά που με ανιδιοτέλεια μου προσέφεραν. Πρώτος ο γιατρός μου ο κ. Μπουκοβίνας, ο πρύτανης, ο κ. Δημόπουλος, που βοήθησε τόσο πολύ στην πρώτη φάση της ασθένειάς μου αλλά και αργότερα, στο να πάρω κάθε θεραπεία όσο πιο γρήγορα γίνεται. Ο κ. Ηλιάδης ο θωρακοχειρουργός μου, ένας εξαιρετικός επιστήμονας που με αγκάλιασε σαν πατέρα στο πολύ δύσκο-